

Λίγες λέξεις για εκείνη την μέρα που οι Γερμανικές δυνάμεις Κατοχής, εγκατέλειψαν την Ελληνική πρωτεύουσα. Πέμπτη ήταν, όπως και σήμερα, 12 Οκτωβρίου του ’44. Από τότε έχουν κυλήσει, άλλοι 74 Οκτώ βρηδες.

Στους σημερινούς έφηβους, η μέρα, η εποχή εκείνη, θα φαίνεται τόσο περασμένη, όσο φαίνονταν στη δική μας γενιά οι Βαλκανικοί πόλεμοι. Αλλά δεν είναι έτσι, όπως δεν ήταν τότε, τα αντίστοιχα γεγονότα, τόσο μακρινά.

Η ακολουθία των ιστορικών δεδομένων έχει μια βαρύτητα δύσκολα εκτιμούμενη επακριβώς και τα σημάδια της δεν είναι εύκολα αναγνώσιμα. Είναι όμως παντού.

Αλλά γιατί , να εορτάζεται μόνον η επέτειος του ΟΧΙ και όχι και η επέτειος της απελευθέρωσης;

Αντιλαμβάνομαι το πνεύμα της συσπείρωσης που προτάσσει η 28η, καταλαβαίνω το μήνυμα, αλλά σε κάθε περίπτωση η λήξη της Κατοχής, αυτής της συγκεκριμένης Κατοχής, ήταν και παραμένει ένα απερίγραπτο συμβάν.

Ειδικά για όσους το έζησαν, για όσους επέζησαν δηλαδή από τον εφιάλτη με τις 1.625 νύχτες της Γερμανικής θηριωδίας, μα και των λοιπών δυνάμεων Κατοχής. Για όσους είδαν τους γονείς, τα παιδιά, τα αδέλφια τους, τους φίλους, τους συμμαθητές τους, να εκτελούνται ή να σβήνουν από την πείνα και τις κακουχίες.

Για όσους είδαν τις σοδιές τους να καίγονται, τις κατοικίες τους να λεηλατούνται, το βιός τους να πουλιέται για έναν τενεκέ λάδι. Για όσους εξευτελίστηκαν, ζητιάνεψαν, ασθένησαν Και βέβαια για όσους πίστεψαν ότι δεν αποδόθηκε ποτέ, οποιοδήποτε είδος δικαιοσύνης, απέναντι σε αυτή την καθολική Γερμανική ντροπή του 20ου αιώνα.

Μαζεύεουν λοιπόν οι τελευταίοι Γερμανοί την σβάστικα από την Ακρόπολη των Αθηνών, καταθέτουν και ένα στεφάνι στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη -τι σαρκασμός μετά από τέτοιο λεπίδι- και εγκαταλείπουν μια εξουθενωμένη πόλη, αφού ανατίναξαν το λιμάνι του Πειραιά, έτσι, σαν υστερόγραφο. Λέγεται μάλιστα ότι ήμαστε και υπόχρεοι καθότι δεν ανατίναξαν και το φράγμα του Μαραθώνα.

Η οπισθοφυλακή των κατακτητών χάθηκε στον ορίζοντα της Ιεράς οδού. Τι ειρωνεία και αυτή; Ο αρχαιότερος δρόμος του Δυτικού πολιτισμού, καταπατήθηκε από την βαρβαρότητα του 20ου αιώνα. Αν και οι οπλίτες του στρατηγού Χέλμουτ Φέλμυ δεν είχαν την αποκλειστικότητα ούτε την πρωτοπορεία. Τους είχαν προλάβει οι Βησιγότθοι του Αλάριχου, που λεηλάτησαν τα Ιερά της Ελευσίνας δεκαπεντέμιση αιώνες νωρίτερα. Οι ιστορικές ταυτότητες των Γερμανικών φύλων;

Εκείνη την Πέμπτη λοιπόν, ξεχύνεται αλλόφρων ο κόσμος, πεινασμένος, κακοποιημένος, ξεσκισμένος αλλά λεύτερος στους δρόμους της πρωτεύουσας. Με τις νότες και τους στίχους του *«…σε γνωρίζω από την κόψη»*, με τις γαλανόλευκες να κυματίζουν. Με μια χαρά ανείπωτη.

Αλλά η αυλαία του δράματος δεν είχε πέσει. Ήρθε ο Δεκέμβρης, ήρθε ο Εμφύλιος και οι πληγές αντί να επουλώνονται, βάθαιναν. Ήρθε κι άλλη καταστροφή, κι άλλος πόνος, κι' άλλος θάνατος να σωρευτούν πάνω στις καταστροφές που, εν αφθονία, ήδη υπήρχαν. Άλλο

θέμα όμως, οι προσδοκίες εκείνης της Πέμπτης. Μιας επετείου που δεν γιορτάζουμε.